

Lică Sainciuc

5 June — 31 July

The exhibition brings together works by Lică Sainciuc (b. 1947) produced between the 1970s and the 1990s, proposing a focused reading of a less examined direction in his practice: an approach to the image not as representation, but as construction. The drawings, paintings and technical self-portraits included in the selection trace how the image takes shape through instrument, system and matter, through line, chromatic layer, typographic character and printed dot.

Known for his work with books and graphic art, and for his attentive research into the urban environment, Sainciuc develops a working method in which curiosity and rigorous observation meet a precise attention to the instruments that produce the image. The line drawn with a compass, the density of colour, the typewritten character and the digital mark are not simple technical means, but units through which the image acquires structure, rhythm and internal tension.

The compass-and-ink compositions, known as “moirés”, construct a visual field organised through repetition, rotation and superimposition. Form does not describe a subject, but emerges from a discipline of movement, in a drawing that guides the eye through dense rhythms that unsettle the stability of vision. In the oil paintings, the same concern continues through colour, layering and processes of transformation. The work *Foraminifere* brings painting close to the logic of microscopic structures, in which organic forms appear caught in the process of their own formation. Layers and chromatic densities become points of reference for thinking the image from within living matter.

The self-portraits made on a typewriter and, later, on a computer extend this line of inquiry through means rarely treated as a visual language. The face is constructed from characters, signs and dots, within technical systems governed by constraints. The portrait is no longer defined solely by resemblance, but by the way an image can emerge from a limited alphabet, through accumulation, constraint and precision. In these works, the technical response of the device is not secondary, but participates directly in the formation of the image.

Seen together, the works on view propose a reading of Sainciuc beyond the categories through which his practice has most often been understood. They show an artist concerned not only with what the image represents, but with the conditions that make it possible: rhythm, instrument, matter, sign, error, time. Through this selection, the exhibition outlines a practice in which the image does not assert itself through effect, but through a careful, lucid construction that remains contemporary.

Lică Sainciuc

5 iunie — 31 iulie

Expoziția aduce împreună lucrări realizate de Lică Sainciuc (n. 1947) între anii 1970 și 1990, propunând o lectură concentrată asupra unei direcții mai puțin discutate din practica sa: explorarea imaginii ca formă de construcție, nu ca simplă reprezentare. Desenele, picturile și autoportretele tehnice incluse în selecție urmăresc felul în care imaginea se constituie prin instrument, sistem și materie, prin linie, strat cromatic, caracter tipografic și punct imprimat.

Cunoscut pentru activitatea sa de pictor de carte, grafician și cercetător al orașului, Sainciuc dezvoltă un mod de lucru în care curiozitatea și rigoarea observației se întâlnesc cu o atenție precisă pentru instrumentele care produc imaginea. Linia trasată cu compasul, densitatea culorii, caracterul mecanic sau semnul digital nu sunt simple mijloace tehnice, ci unități prin care imaginea capătă structură, ritm și tensiune internă.

Compozițiile realizate cu compas și tuș, cunoscute ca „moaruri”, construiesc un câmp vizual organizat prin repetiție, rotație și suprapunere. Forma nu descrie un subiect, ci apare dintr-o disciplină a mișcării, într-un desen care conduce privirea prin ritmuri dense, aproape hipnotice. În picturile în ulei, aceeași preocupare continuă prin culoare, strat și procese de transformare. Lucrarea *Foraminifere* apropie pictura de logica unor structuri microscopice, în care formele organice par surprinse în cursul propriei formări. Straturile și densitățile cromatice devin repere pentru un mod de a gândi imaginea din interiorul materiei vii.

Autoportretele realizate la mașina de scris și, ulterior, la calculator continuă această direcție prin mijloace care nu erau încă stabilizate ca limbaj vizual. Chipul este construit din caractere, semne și puncte, în interiorul unor sisteme tehnice cu reguli limitative. Portretul nu mai ține doar de asemănare, ci de felul în care o imagine poate apărea dintr-un alfabet limitat, din acumulare, constrângere și precizie. În aceste lucrări, răspunsul tehnic al dispozitivului nu este secundar, ci participă direct la formarea imaginii.

Privite împreună, lucrările expuse propun o lectură a lui Sainciuc dincolo de categoriile prin care opera sa a fost cel mai des înțeleasă. Ele arată un artist preocupat nu doar de ceea ce imaginea reprezintă, ci de condițiile care o fac posibilă: ritm, instrument, materie, semn, eroare, timp. Prin această selecție, expoziția aduce în prim-plan o practică în care imaginea nu se afirmă prin efect, ci printr-o construcție atentă, lucidă și profund contemporană.